

Kázeň z evanjelických Služieb Božích v Bratislava Lamači, 18. 12. 2022,
10.00 h, adventná nedeľa; ES: 6, 18, 30; evanjelium: Ján 1, 19 – 28

Ján 1, 19 – 23: „¹⁹ A toto je svedectvo Jánovo, keď židia z Jeruzalema poslali k nemu kňazov a levítov, aby sa ho spýtali: Kto si ty? ²⁰ Vyznal a nezaprel. Vyznal: Ja nie som Kristus. ²¹ I spýtali sa ho: Čo teda? Si Eliáš? Povedal: Nie som. Či si prorok? Odpovedal: Nie! ²² Povedali mu teda: Tak kto si? Aby sme dali odpoveď tým, ktorí nás poslali: čo hovoríš sám o sebe? ²³ A on povedal: Ja som hlas volajúceho na púšti: Vyrovnávajte cestu Pánovi, ako povedal prorok Izaiáš.“

Milí bratia a milé sestry!

K obľúbenej literatúre patria rozhovory s významnými ľuďmi. Prostredníctvom rozhovorov môžeme preniknúť hlbšie do zmysľania tej-ktorej z osobností. **Veľa** pritom **záleží od položených otázok.**

Aj v text, ktorý sme čítali z Evanjelia podľa Jána je **rozhovorom**. Rozhovorom delegácie z Jeruzalema – ktorú tvorili kňazi a levíti – a Jánom Krstiteľom. V tomto rozhovore **opakovanie zaznieva otázka: Kto si?**

Kňazi a levíti dostali úlohu zistiť, kto je ten zvláštny Ján. Židov v Jeruzaleme to totiž veľmi zaujíma. **Chcú vedieť, s kým majú tú česť. Čo hovoríš o sám sebe?** – pýtajú sa vyslaní muži Jána. Otázka **Kto si?** zaznieva z ich úst niekoľkokrát.

Aj ľudia z nášho okolia chcú vedieť, s kým majú tú česť. **Kto sme my, sestry a bratia? Kto sme ako cirkev? To, na čo sa kedysi poslovia pýtali, sa naši súčasníci pýtajú nás: Kto si? Kto ste?** Túto otázku nám položí niekto s hlbokým záujmom, kto skutočne hľadá duchovné hodnoty. A možno niekto iný

nám ju položí s pohrdaním a pýchou v hlase, aby nás zahnal do kúta: „Čo ste vy cirkev vlastne zač?“ Otázku: *Kto sme?* Môžeme od druhých počuť v mnohých podobách. Človek si ju môže položiť aj sám. Každý za seba sa môžeme pýtať: **Kto som? Čo tu robím? Kam a prečo smerujem?**

Je to stále rovnaká otázka – či už si ju kladieme sami, alebo nám ju položia druhí, alebo ju ítame v Biblii. Nezostáva nám iné, ako **odpovedať**. Vyroziť karty na stôl. **Jasne vyznať**, ni nezatajovať, **zrozumiteľne vysvetliť, vydať počet z viery.**

Znie to celkom jednoducho: ktosi príde, pýta sa a ja mu odpoviem. Je to naozaj také jednoduché? Dokážeme súčasným ľuďom zrozumiteľne povedať *kto sme?* Dokážeme otvorene vyznávať tak, aby ostatní porozumeli, na čo je cirkev dobrá?

Ved' niekedy môže byť dôvodom nezájmu o cirkev, ba pohrdania cirkvou aj to, že nedokážeme jasne, otvorene a zrozumiteľne odpovedať na otázku: Kto vlastne sme?

Ak niekto očakáva, že z rukáva vytiahneme odpoveď, ktorá všetko vyrieši, bude sklamaný. Nemáme zaručený recept ani odpoveď, ktorú by sa stačilo naučiť a s úspechom ju zacitovať. **Sme pozvaní k spoločnému hľadaniu**, ktoré je spravidla dlhou cestou. Jej smer však naznačuje prečítaný text z J 1, 19 – 23. V ňom Ján Krstiteľ **najprv hovorí o tom, kým nie je**. Pozor, to nie je zapretie, ako keď Peter v strachu tri razy povedal, že nepatrí k Ježišovi. **Vyznávať je možné aj tak, že odmietneme nesprávne predstavy**. Povedať, čo nie sme (napr.: **Cirkev nie je spolok** podobný záhradkárom), nám ide

ľahšie. **Nie sme ani záujmový krúžok. Nie sme ani klub** pre úzky počet vyvolených. Naše trojité: Nie sme, je jednoznačné. Teda prvú časť odpovede na otázku: *Kto sme?* dokážeme zvládnuť. Vieme povedať, čo nie sme. Tým sa usilujeme búrať falošný obraz o cirkvi, ktorý si ne jeden človek v našej spoločnosti osvojil.

Vieme, kto nie sme. Vieme však aj, kto sme? Ako znie naša odpoveď? Aký obraz o sebe vykreslíme?

Ján Krstiteľ odpovie citátom z proroka Izaiáša. Veď sa zhovára s kňazmi a levítmi, ktorí sa denne zaoberali čítaním Sv. písma, zachovávaním prikázaní a uvažovaním nad slovami prorokov. Ako však zareagujú tí, ktorí sa opýtajú dnes nás: *Kto ste?* Jasnou a zrozumiteľnou odpoveďou dnes nie je veršik z Písma. Citát, za ktorý sa schováme, ako za frázu. Žiaľ, mnohým ľuďom sú dnes biblické obrazy nezrozumiteľné a niektoré biblické pojmy neznáme. Vybavia si pod nimi čosi iné, ako mieni Biblia. Nám to tak možno nepripadá, ale oni biblický jazyk nepoznajú. **Nie je jednoduché hovoriť tak, aby naše slová boli prístupné, pochopiteľné aj pre tých, ktorí sú mimo cirkvi.**

Odpoveď, ktorú dáva Ján Krstiteľ, sa podobá básni. A báseň, keď je analyzovaná, stráca svoje poetické čaro.

Kto sme? Sme hlas. Zvuk, ktorý dáva zmysel, nesie určité posolstvo. Na každom, kto hlas počuje záleží, akú vážnosť bude tomuto posolstvu prikladať. Nenárokujeme si, aby všetci brali vážne nás – cirkev ako inštitúciu. Avšak posolstvo, ktoré tlmočíme, je závažné. **Sme hlasom volajúceho. Sme nástrojom, prostriedkom Toho, kto hovorí –**

oslovuje. Dávame zaznieť Jeho zvesti. Posolstvo, ktoré nesieme, sme si nevymysleli. Nesieme ďalej to, čo sme dostali. Ten, ktorého slová nechávame zaznieť, je Boh. **Jeho – Božie slovo nesieme do sveta. Máme dať zaznieť Božiemu posolstvu.**

Ako znie to posolstvo? Vyrovnávajte cestu Pánovi!

Dajte zaznieť vášmu hlasu tam, kde treba urovnať spory, narovnať pokrútené vzťahy, vyrovnáť nespravodlivé rozdiely. Zbabelo nemlčte tam, kde sa má volať a kričať, neskladajte ruky do lona, kde treba priložiť ruky k dielu. **Nekráčajte vlastnou cestou, ale vstúpte na cestu Pánovu, nasledujte Ho. – To je posolstvo, ktoré nesieme svetu.** Vierohodné bude iba vtedy, keď mu podriadieme svoj život a snažíme sa podľa neho konať.

Takže jeden z pokusov, ako dnes odpovedať na otázku: *Kto sme?*, by mohol byť takýto: **Sme žijúcou reklamou na Božie plány – ukázkou ponuky Božích zámerov so svetom** – katalógom, plagátom, na ktorý sa ostatní dívajú.

Dôležitý je Ten, koho ponuka predstavuje. Ako Ján Krstiteľ ukázal na Toho, kto dôjde po Bohom načrtnutej ceste do určeného cieľa, i my **máme ukazovať** na Toho, na ktorého sa najprv pýtali kňazi a levíti: **na Krista, ktorý prišiel na tento svet v Ježišovi z Nazareta. On je cestou k Bohu. O ňom svedčíme, že sníma hriech sveta a zmieruje nás s Bohom. Jeho zvestujeme ako Spasiteľa,** ktorý sa narodil v meste Dávidovom. On je Ten, kto príde v posledný deň a celkom naplní Božie plány.

S tým súvisí aj skutočnosť, že cirkev žije svoj život vo vlastnom cirkevnom roku. Začal sa zároveň s obdobím adventu. Je to iný rok, ako občiansky. Odkazuje k životu a posolstvu Pána Ježiša. **Cirkevný rok pripomína najdôležitejšie Božie skutky a plány.** Sme volaní pripravovať – vyrovnávať cestu Pánovi. Na to potrebujeme počúvať o Ježišovom živote. On je vzorom pre nápravu. Ideálom, ktorý máme nasledovať. K Nemu pozývame ďalších a sami k Nemu s vierou vzhliadame. Amen.

Použitím myšlienok Aleša Mosteckého: [Martin Šefranko, evanjelický a. v. farár](#)